

Saranyana a la plaça Vila de Madrid, al costat de l'Ateneu Barcelonès, on demà dia 7 a les 18.30 h presenta el seu llibre de memòries ■ ORIOL DURAN

Josep-Ignasi Saranyana Sacerdot de l'Opus Dei. Publica 'Creure i mirar d'entendre' (PAM)

“Marcat per ser de l'Obra, vaig haver de marxar de Barcelona”

■ “A Madrid, hi havia un ambient tranquil. Aquí als seixanta, el PSUC s'entestava a dir que l'Opus Dei era un grup polític”

■ “Encara no em sé avenir per què hi va haver tanta oposició quan van voler beatificar Escrivà de Balaguer”

Mireia Rourera

Barcelona

Segurament, l'acció que ha marcat més vida de Josep-Ignasi Saranyana la va prendre, així com qui no vol la cosa, el dimecres 8 d'abril del 1959, quan va demanar ser admès al col·legi major Monterols, que era al carrer Corint. “Hi havia pocs col·legis majors a Barcelona i aquell em va agradar. Tenia molta volada i feien moltes coses culturals. Tenia una revista, *Nuestro tiempo*, que em va captivar. Va ser una mica l'esquer que em va fer anar-hi. Jo tenia 18 anys i era jugador d'handbol del Barça. Vaig començar a anar cada dia a missa de vuit.”

Allà va posar el primer peu a l'Obra –l'Opus Dei–, i ho va fer de manera natural davant l'estranyesa dels de casa. Sí, perquè a casa eren republi-

cans. El meu pare havia estat metge de l'exèrcit republicà i, quan va perdre la guerra, ho va perdre tot. La meua mare, en acabar la guerra, va estar a punt d'anar a l'exili, com van fer tots els seus amics, però finalment es va quedar a Barcelona. Que entrés a l'Obra els va sorprendre, perquè jo, a més, havia estudiat a l'escola Suïssa i havia rebut una educació internacional.

Vostè va a la universitat, però no té un camí fàcil.

Ser de l'Obra en aquella època i que aquí la lluita antifranquista la capitanejava el PSUC m'ho va fer difícil. Sempre que hi havia un debat, qualsevol cosa, jo quedava marcat per ser de l'Opus Dei; no hi havia manera de separar una cosa de l'altra. Jo estudiava a la Facultat de Ciències Polítiques i Econòmiques (alguns companys meus van ser famosos després: Joan Hortalà, Abel Matutes, Andreu Mas-Co-

ll, Ernest Lluch...) i publicava a la revista *Diagonal* (en què feia articles humanístics, sobretot). El 1961, a la Facultat de Dret es va fer el que en deien un judici buf, un espectacle burlesc contra el patró de la facultat.

Però membres de l'Opus Dei també es van enfadar.

Hi va haver bufetades, perquè gent de l'Opus Dei deien que l'obra es burlava del llibre *Camí*, però jo, que en teoria era dels de l'Opus, m'havia arribat a dis-fressar i tot per participar en l'obra. Un embolic que va acabar fatal: em van obrir un expedient disciplinari.

I va marxar a Madrid.

A Madrid, hi havia un ambient tranquil i la lluita antifranquista no era visible. El que era visible i palpable era una espècie de conformitat, bona per estar tranquil i fer la meua. Per a un jove de la petita burgesia catala-

nista, que és el que jo era, però a més a més catòlic, Barcelona era un lloc hostil. El PSUC s'entestava a dir que l'Opus Dei era un grup polític. A mi ningú de l'Obra no em va preguntar mai quines eren les meves idees polítiques, però, en canvi, a la universitat, com que sabien que anava a Monterols, sempre darrere del meu nom hi posaven que era de l'Opus Dei. Em tenien marcat i anaven contra mi, també perquè Franco tenia dos ministres de l'Opus Dei.

I no va intentar apropar-se a cap grup catòlic catalanista?

Entrar al PSUC, que eren marxistes, era inconcebible. Per contrastar, vaig intentar entrar a la Falange Universitària Espanyola [FUE], però no m'hi van voler; no donava el perfil (em van clissar!). Dels moviments catòlics catalanistes, que haurien estat el meu niu o cau lògic, no en sabia res, aleshores, s'ha-

vien esvait o es movien en la clandestinitat.

Va a Madrid, a Pamplona, ja membre de l'Obra, i, després, a Roma. Va conèixer bé Escrivà de Balaguer.

Amb Escrivà ja havia parlat llargament a Madrid i a Barcelona, però, a Roma, en el principi del que acabaria sent el seminari internacional de la prelatura, ell treballava amb el seu principal col·laborador, Álvaro del Portillo. Com que estava moltes hores sol, venia sovint on érem els estudiants i parlàvem de tot. Des del punt de vista doctrinal, no ens donava grans lliçons. La formació que vaig rebre d'ell, més que intel·lectual, va ser humana, de contacte; en vaig aprendre la manera liberal de comportar-se.

Es va ordenar sacerdot el 1968 i es va doctorar en teologia i filosofia. Ha estat professor en moltes universitats, sobretot la de Navarra i algunes de llatinoamericanes, i ha escrit desenes de llibres d'història

La de professor ha estat la meua professió, amb què m'he guanyat el pa. L'Obra ha impulsat la meua vida intel·lectual, i m'hauria pogut mantenir si hagués fet de sacerdot i prou, però tinc la vocació d'ensenyar.

En les seves memòries, diu que li va sorprendre la fortíssima oposició quan van voler beatificar Escrivà de Balaguer. Encara no m'n sé avenir.

Perquè Joan Pau II els va distingir més que d'altres?

Això no és veritat. El ressentiment ve de més lluny: comença el 1971, quan es va celebrar a Madrid l'Assemblea Conjunta de Bisbes i Preveres, que va ser un abans i un després de l'Església espanyola (coincideix que havia acabat el Vaticà II i que Pau VI volia que l'Església es deslligués del règim franquista). L'assemblea va aprovar un document, que era de renovació; quan el cardenal Tarancón el va anar a presentar a Roma, tot i que més o menys tenia el patrocini de la secretaria d'Estat, el dicasteri del clergat, influït per diversos bisbes franquistes amb molt de poder al Vaticà, el va tombar. I aleshores va sortir la mentida que havia estat Álvaro del Portillo, mà dreta d'Escrivà de Balaguer, que treballava al Vaticà, que havia tomat el document renovador de l'Església espanyola. La mentida va fer que tot el clergat progressista donés l'esquena a l'Opus Dei i que aquest rebuig durés decennis. Quan tanta gent, sobretot de la premsa, es van posar en contra de la beatificació, vam veure que ens havíem equivocat molt en una cosa: haver estat massa tancats en nosaltres mateixos i no haver-nos explicat. I ens vam començar a obrir per explicar-nos. ■